

КОВАЛЕНКО Володимир Валентинович

*Випускник
автомобільного факультету
(1997)*

*Засновник
ТОВ «Дніпроавтостандарт-Д»*

Народився 30 грудня 1975 р. у м. Макіївці Донецької області. Батько, Валентин Васильович, працював шахтарем (підземним електрослюсарем). Мати, Алла Олексіївна, також працювала у шахті (машиністом підйому). У шість років Володимир Коваленко мріяв стати льотчиком, відчував сильний потяг до техніки. Коли за станом здоров'я не пройшов медичну комісію (через поганий зір), вирішив пов'язати своє життя з автомобільною сферою.

Упродовж 1992–1997 рр. навчався на автомобільному факультеті Харківського державного автомобільно-дорожнього технічного університету, який закінчив з відзнакою.

З 1998 до 2000 р. працював на посаді заступника голови правління ВАТ «Дружківське АТП-11476», згодом — начальника транспортної колони. Надавав послуги із перевезення каолінової глини кар'єру ПАТ «ВЕСКО».

У 2000–2012 рр. обіймає посаду технічного директора ТОВ «МАХА». В. В. Коваленко брав участь у проектуванні, шеф-монтажі та монтажі низки дилерських центрів (Шкода, Фольксваген, Порше, БМВ, Форд, Мазда, Ніссан, Сканія) по всій Україні — від Луганська до Львова, від Чернігова до Одеси. Також був учасником організації мережі центрів обов'язкового технічного контролю (ОТК). Виконував проектування, монтаж, проводив навчання персоналу. Неодноразово проходив курси підвищення кваліфікації на підприємстві постачальника в Німеччині, де отримав сертифікат фахівця із зазначених видів робіт.

З 2012 р. й до сьогодні працює у ТОВ «Дніпроавтостандарт», є його засновником. Головним чином товариство займається проблематикою ОТК в Україні.

Володимир Валентинович підтримує зв'язок з альма-матер. Він виявляється у співпраці ТОВ «Дніпроавтостандарт» із факультетом підвищення кваліфікації ХНАДУ. Зокрема розглядаються питання проблематики ОТК і навчання фахівців. В. В. Коваленко є технічним експертом Національного агентства з акредитації України. Співпрацює з Міністерством інфраструктури України і профільним інститутом ДП «ДержавтотрансНДІпроект», зокрема бере участь у розробці законів і технічних регламентів ОТК.

Володимир Валентинович вважає, що університет дає найголовніше у житті — вміння спілкуватися з людьми, бажання до подальшої самоосвіти. Крилатий вислів, сказаний одним із викладачів альма-матер, став професійною позицією В. В. Коваленка: «Інженер не той, хто все знає, а той, хто знає, де знайти».

Володимир Валентинович підтримує зв'язок із викладачами ХНАДУ та товаришами зі студентської лави. Також він допомагає студентам цього вишу продовжувати навчання за кордоном.

Володимир Валентинович із великим захопленням згадує свої студентські роки: те, як із першого курсу був старостою поверху в гуртожитку, згодом — заступником голови Студентської ради; як випадково (на чергуванні) відвідав дискотеку, де по вуха закохався у свою нинішню дружину, у шлюбі з якою перебуває уже 20 років; як примудрився на четвертому курсі одружитися, навчатися та ще й працювати. Це були надзвичайно веселі та яскраві часи.

В. В. Коваленко щиро вдячний викладачам рідного університету за те, що були мудrimi наставниками та порадиниками упродовж усіх років навчання. Це: професор В. М. Марисов, що викладав вищу математику; Г. І. Тохтар, слова якого про промінчик світла у темному царстві, звернені до зразкового студента Юрія Яросевича, надихали усіх на навчання, викликали велике прагнення вивчити теоретичну механіку, цей викладач детальним добром інформації своєї дисципліни, неординарною формою її подачі викликав у своїх вихованців неабияке бажання вчитися.

У вільний час Володимир Валентинович захоплюється риболовлю. Також любить кататися на гірських лижах, займатися дайвінгом, грати у більярд.

Одружений. Дружина, Олена Володимирівна Коваленко (Левіна), навчалась у ХНАДУ за спеціальністю «Організація перевезень і управління на транспорті», який закінчила у 2001 р. її сестра — у 2006 р. Пішла стопами найрідніших людей хрещениця-племінниця, що нині є студенткою дорожньо-будівельного факультету ХНАДУ. У цьому році старший син В. В. Коваленка Євген вступив до цього вишу.

Життєвим кредо Володимира Валентиновича стали такі слова: «Ні в якому разі не можна опускати руки. Потрібно працювати і боротися на благо своєї країни».